

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **TAAR s.r.o.**, se sídlem Budějovická 11, Veselí nad Lužnicí, zast. Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem se sídlem Říční 456/10, Praha 1, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Kasárenská 6/1473, České Budějovice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2021, čj. 57919/2021-520000-11, čj. 57920/2021-520000-11, čj. 57921/2021-520000-11, a čj. 57922/2021-520000-11, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2023, čj. 57 Af 11/2021-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Mašleje, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobkyně (dále „stěžovatelka“) přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[2] Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl žádost stěžovatelky o prominutí úroku z prodlení podle § 259b odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, který jí byl vyměřen platebními výměry ze dne 4. 2. 2019, čj. 18419/2019-520000-42, ze dne 26. 2. 2019, čj. 29050/2019-520000-42, ze dne 26. 2. 2019, čj. 29054/2019-520000-42, a ze dne 26. 2. 2019, čj. 29055/2019-520000-42. Proti rozhodnutím žalovaného podala stěžovatelka u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že na prominutí úroku z prodlení není nárok, a to ani při splnění zákonných předpokladů podle § 259b daňového řádu. Rozhodování o prominutí se totiž děje ve sféře volného správního uvážení správce daně (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, čj. 4 Afs 342/2018-35). Správce daně však musí odůvodnit, proč žádosti nevyhověl (rozsudek NSS ze dne 7. 7. 2015, čj. 2 Afs 81/2015-32). Rozhodnutí žalovaného jsou přezkoumatelná. Řádně odůvodnil, proč k prodlení stěžovatelky nedošlo z ospravedlnitelného důvodu, a proč tedy úrok neprominul. Stěžovatelka uvádí jako ospravedlnitelný důvod skutečnosti, které již uváděla ve vyměřovacím řízení. Polemizuje tak se závěry žalovaného, s rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 10. 2020, čj. 59 Af 1/2019-95, a s rozsudkem NSS ze dne 31. 5. 2022, čj. 1 Afs 463/2020-98.

[4] Stěžovatelka uvedla do volného daňového oběhu doutníky, které označila tabákovou nálepkou pro doutníky. Žalovaný na základě místního šetření a výsledků rozborů provedených celní technickou laboratoří dospěl k závěru, že výrobek vyráběný stěžovatelkou není doutníkem s krycím listem z rekonstituované tabákové fólie podle § 101 odst. 3 písm. b) bodu 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, nýbrž že se jedná o tabák ke kouření (tabákový odpad). Vyměřil proto stěžovatelce spotřební daň z tabákových výrobků za tabák ke kouření podle § 101 odst. 3 písm. c) bodu 2 tohoto zákona.

[5] Námitkou, podle které stěžovatelka nezavinila výrobní vady tabákových výrobků, se již krajský soud zabýval v rozsudku sp. zn. 59 Af 1/2019. Dospěl v něm k závěru, že stěžovatelka mohla zkontrolovat dodaný materiál a jeho vady odhalit (například provést nakuřovací zkoušku či jinou formu testu). Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Afs 463/2020 souhlasil s tím, že za danou vadu nemůže vyšší moc. Stěžovatelka, jako výrobce tabákových výrobků, je totiž povinna se přesvědčit o vlastnostech kupované věci předtím, než ji zapracuje do svého výrobku, který následně posílá do volného daňového oběhu. Zároveň nese odpovědnost za kvalitu svého výrobku. Jde proto k její tíži, pokud se spoléhala na kvalitu dodávek a nezavedla vlastní systém kontroly kvality. Žalovaný nebyl povinen zjišťovat, proč výrobky nyní nejdou kouřit.

[6] Otázkou zavinění stěžovatelky se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Afs 463/2020. To, zda se jednání dopustila úmyslně či nikoliv, není podstatné. Pro vznik daňové povinnosti totiž není relevantní vědomí či nevědomí provozovatele daňového skladu o jeho výrobcích. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že stěžovatelku je třeba pro účely řízení o prominutí příslušenství daně považovat za beztrestnou. Není však třeba blíže zkoumat její úmysl, pokud to zákon o spotřebních daních žalovanému neukládá. To, že výrobky nebyly uvedeny do volného oběhu v důsledku jejich zajištění správcem daně, nepředstavuje ospravedlnitelný důvod. K obohacení státu nedošlo. Postup podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních nebyl možný. Správce daně výrobky zajistil. Nebylo proto možné s nimi nijak nakládat. Tvzení, že výrobky byly označeny nálepkami pro jiný druh výrobku, nemůže obstát. Stěžovatelka totiž ve vyměřovacím řízení nepředložila doklady podle § 5 tohoto zákona. Neprokázala proto zdanění tabákových výrobků.

[7] Krajský soud tak dospěl shodně s žalovaným k závěru, že v případě stěžovatelky není dán ospravedlnitelný důvod. Postup žalovaného nevybočil z mezí a hledisek

pokračování

stanovených zákonem. Žalovaný nevyšel z pokynu GFŘ D-21. Vyšel z vnitřního předpisu č. 61/2016 Generálního ředitelství cel. V něm jsou uvedeny důvody, pro které je podle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně. Žalovaný se správně zabýval tím, zda byla naplněna kritéria ospravedlnitelného důvodu jak z hlediska metodické informace, tak i z hlediska tvrzení stěžovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] **Stěžovatelka** namítá, že považuje napadený rozsudek za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, a to otázky, zda na tvrzené důvody prodlení je možné nahlížet jako na ospravedlnitelné. V dotčených zdaňovacích obdobích nakupovala tabákovou surovinu, kterou dále zpracovávala a vyráběla z ní tabákové výrobky. V přesvědčení, že její tabákové výrobky jsou doutníky, učinila daňové přiznání formou objednávky tabákových nálepek pro doutníky a spotřební daň zaplatila umístěním tabákových nálepek na jednotková balení tabákových výrobků. Na základě místního šetření správce daně dospěl k závěru, že tabákové výrobky nesplňují podmínky § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních a že je nelze považovat za doutníky. Následně rozhodl platebními výměry o výši spotřební daně. Stěžovatelka ji uhradila 10. 1. 2018. Je proto zřejmé, že do prodlení se nedostala v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání. O vadě obalového materiálu se dozvěděla teprve na základě výsledku laboratorního rozboru provedeného celně technickou laboratoří Generálního ředitelství cel. Až do tohoto okamžiku byla důvodně přesvědčena, že tabákové výrobky správně zdanila. Závěr krajského soudu, že je nepřipadná její argumentace, že se prodlení nedopustila úmyslně, je nesprávný.

[9] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti znovu opakuje svá tvrzení. Žalobou napadená rozhodnutí jsou správná. Souhlasí se závěry krajského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přípustná.

[11] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[12] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku (blíže viz rekapitulaci v bodech [3] až [7] výše) zdůraznil, že na prominutí úroku z prodlení není nárok a že závisí na správním uvážení správce daně. Stěžovatelka podle krajského soudu v žalobě uvádí jako ospravedlnitelný důvod skutečnosti, které již uváděla ve vyměřovacím řízení. Polemizuje tak se závěry žalovaného a s rozsudky sp. zn. 59 Af 1/2019 a sp. zn. 1 Afs 463/2020. Krajský soud proto uvedl, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku sp. zn. 1 Afs 463/2020 dospěl k závěru, že stěžovatelka odpovídá za kvalitu svého výrobku a že jde k její tíži, pokud se spoléhala na kvalitu dodávek a nezavedla vlastní systém kontroly kvality. Není zároveň podstatné, zda jednala zaviněně, neboť úmyslné jednání není relevantní pro vznik daňové povinnosti podle zákona o spotřebních daních. Žalovaný se zabýval existencí ospravedlnitelného důvodu jak s ohledem na vnitřní metodiku, tak i s ohledem na tvrzení stěžovatelky. Nevybočil proto z mezí a hledisek stanovených zákonem.

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti na tyto konkrétní závěry krajského soudu relevantně nereaguje. Pouze obecně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku existence ospravedlnitelného důvodu prodlení, aniž by uvedla, v čem konkrétně toto nesprávné posouzení má spočívat. Tvrzení, že se do prodlení nedostala v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání a že se o vadě obalového materiálu dozvěděla až na základě výsledku laboratorního rozboru provedeného celně technickou laboratoří, dostatečnou reakci na závěry krajského soudu nepředstavuje. Ten totiž dospěl k závěru, že stěžovatelka uvádí jako ospravedlnitelný důvod skutečnosti, které již uváděla ve vyměřovacím řízení a se kterými se již správní soudy zabývaly, přičemž je neshledaly důvodnými. To stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nespornuje. Nenamítá například, proč tyto skutečnosti mohou ospravedlňovat prominutí úroku z prodlení, přestože samy o sobě nebyly způsobilé zpochybnit vyměření daně. Netvrdí ani, proč z hlediska prominutí úroku z prodlení nemohla v dané situaci odpovídat za kvalitu svých výrobků a proč nemůže jít k její tíži, že jí dodavatel dodal vadné zboží, přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Afs 463/2020 dospěl k závěru, že jako výrobce tabákových výrobků nese odpovědnost za jejich kvalitu. Stěžovatelka ani nijak nezpochybňuje závěr krajského soudu, že žalovaný řádně posoudil existenci ospravedlnitelného důvodu a že nevykročil z mezí stanovených zákonem. Krajský soud zároveň odkazem na rozsudek sp. zn. 1 Afs 463/2020 zdůvodnil, proč otázka zavinění nehraje roli. Obecné tvrzení stěžovatelky, že je tento závěr nesprávný, opět odůvodnění krajského soudu nijak nezpochybňuje. Stěžovatelka totiž netvrdí, proč konkrétně by měla být otázka zavinění pro prominutí úroku z prodlení podstatná a proč nelze vyjít v tomto ohledu ze závěrů rozsudku sp. zn. 1 Afs 463/2020.

[15] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační argumentace stěžovatelky nijak nereaguje na konkrétní závěry krajského soudu. Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat správností závěrů krajského soudu, musela by je stěžovatelka relevantně zpochybnit. To se však nestalo. Úkolem Nejvyššího správního soudu není kasační argumentaci za stěžovatelku domýšlet. Kasační námítky jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů proto odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že stěžovatelce vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 48).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2024

Petr Mikeš
předseda senátu